

ŚWIĄTYNIA OPATRZNOŚCI BOŻEJ NARODOWE WOTUM WDZIĘCZNOŚCI

ŚWIĄTYNIA OPATRZNOŚCI BOŻEJ

NARODOWE WOTUM WDZIĘCZNOŚCI

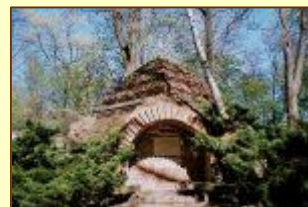
FUNDACJA
FIDES ET RATIO
W DARZE BOŻEJ OPATRZNOŚCI
UL. FRANCISZKAŃSKA 3 m 47
00-233 WARSZAWA

HISTORIA NARODOWYCH ZOBOWIĄZAŃ

Historia zobowiązań naszych Praojców wobec Bożej Opatrzności ma już przeszło 200 lat. Dnia 5 maja 1791 roku, a więc dwa dni po uchwaleniu Konstytucji 3 maja, Sejm podjął uchwałę o wzniesieniu Świątyni Bożej Opatrzności, jako votum wdzięczności za „wydobycie Polski spod przemocy obcej, przywrócenie Rządu”.

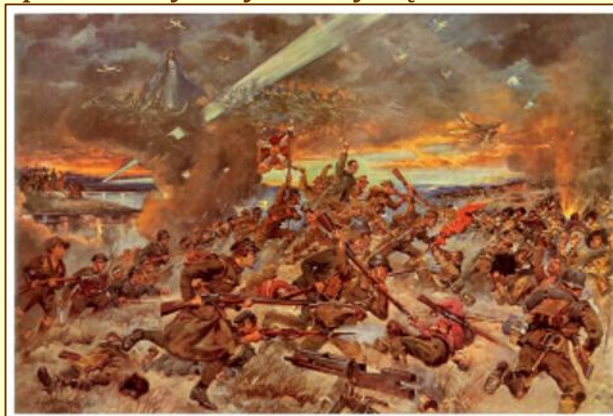
Położenie kamienia węgielnego pod budowę Świątyni Opatrzności dnia 3 maja 1792 roku stało się wydarzeniem narodowym. Do dzisiaj, na terenie dzisiejszego Ogrodu Botanicznego, zachowały się fragmenty Świątyni sprzed 200 laty.

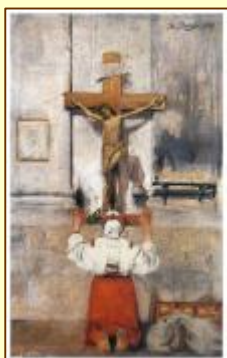
Budowę Świątyni Opatrzności Bożej przerwały bardzo trudne dla Polski wydarzenia dziejowe.

Po I wojnie światowej, a zwłaszcza po historycznym zwycięstwie w roku 1920, określanym jako „Cud nad Wisłą”, odżyła kwestia budowy Świątyni Bożej Opatrzności, jako wotum wdzięczności Narodu Polskiego.

Ustawa z 17 marca 1921 r. przewidywała, że przy Świątyni Bożej Opatrzności „rząd ufunduje wieczyste stypendium mszalne, na odprawianie codziennej Mszy świętej w intencji pomyślności państwa oraz za dusze Polaków, którzy zginęli za wolność ojczyzny. Przy kościele przewidziano pobudowanie grobowców dla zmarłych katolików, uznanych za zasłużonych przez Sejm RP”.

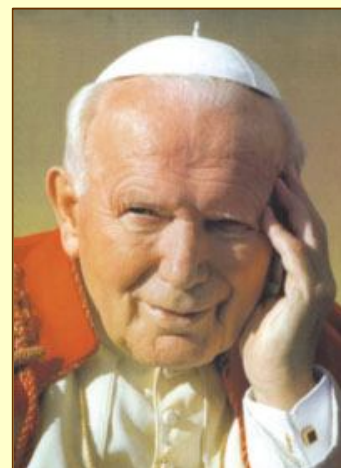

W okresie międzywojennym Sejm II Rzeczypospolitej oraz wielu ludzi zaangażowało się w to dzieło. Podejmowane były próby wyłonienia w drodze konkursu projektu świątyni. Działania te przerwał wybuch drugiej wojny światowej.

Zakończenie drugiej wojny światowej było dla Polski początkiem nowego zniewolenia systemem totalitarnym, czasem umęczenia i udrczenia.

W tych tak trudnych dla naszej Ojczyzny czasach Pan Bóg posyłał naszemu Narodowi opatrznościowych mężów – najpierw Prymasa Tysiąclecia Kardynała Stefana Wyszyńskiego, a potem Papieża – Polaka Jana Pawła II.

Ideę wypełnienia zobowiązań naszych Praojców podjął na nowo w końcu lat 90. XX wieku Ks. Kard. Józef Glemp, ówczesny Prymas Polski.

W roku 1998 Sejm zdecydowaną większością głosów przyjął uchwałę w sprawie budowy Świątyni Opatrzności Bożej. Parlament przyznał

w niej, iż :

„Sejm III Rzeczypospolitej uważa, że śluby złożone przed dwustu laty naród powinien wypełnić”, a świątynia będzie „wotum narodu za Konstytucję 3 maja, odzyskanie wolności w 1989 r., 20 lat pontyfikatu Jana Pawła II oraz 2000 lat chrześcijaństwa”.

Dnia 2 maja 1999 roku Ks. Kardynał Józef Glemp, Prymas Polski pobłogosławił krzyż na placu budowy Świątyni na Polach Wilanowskich.

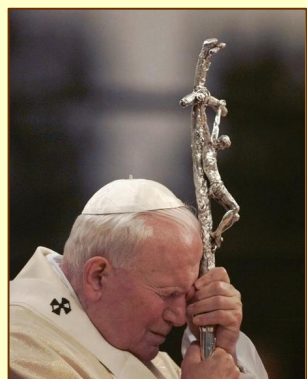
W styczniu 2002 roku Ksiądz Prymas wybrał projekt Świątyni autorstwa architektów Wojciecha i Lecha Szymborskich z zespołem.

Świątynia zaprojektowana została na planie krzyża greckiego, z czterema wejściami, zwieńczona kopułą z krzyżem.

Wznoszenie Świątyni popierał Jan Paweł II.

W czasie pielgrzymki w 1999 roku, podczas celebry na placu Piłsudskiego, poświęcił kamień węgielny, który został wmurowany dokładnie w tym miejscu, gdzie ma stanąć ołtarz.

Ojciec Św. powiedział wtedy:

„Niech ta świątynia stanie się miejscem szczególnego dziękczynienia za wolność Ojczyzny. Modłę się, by żadne bolesne doświadczenie nie zakłóciło tego dziękczynienia, na które czekaliśmy 200 lat”.

Wmurowanie kamienia węgielnego miało miejsce 2 maja 2002 roku.

Kamień węgielny, poświęcony przez Ojca Świętego Jana Pawła II, składał się z kamienia z pierwszej budowy z 1792 roku, z fragmentu zburzonej i odbudowanej warszawskiej katedry św. Jana Chrzciciela i z „częstki” Jasnej Góry.

Dnia 02.05.2002 roku, w czasie wmurowania kamienia węgielnego przesłanie Jana Pawła II odczytał legat papieski kard. Franciszek Macharski:

„Drogi Księżę Kardynale!

W dniu 2 maja 2002 roku na Polach Wilanowskich w Warszawie będzie miała miejsce szczególna uroczystość: wmurowanie kamienia węgielnego pod Świątynię Bożej Opatrzności. Jak wiadomo, Kościół w Polsce, podejmując tę budowę, pragnie zrealizować wotum, jakie w 1791 roku złożyli posłowie Sejmu Czteroletniego, w podzięce za Konstytucję 3 Maja.

Wiemy jak wielkie nadzieje wiązano z tą Ustawą Rządową, słusznie upatrując w niej narzędzie odbudowy struktur politycznych i społecznych w Ojczyźnie po pierwszym rozbiore. Nie było dane Polakom wprowadzić jej w życie, a nadzieje zdawały się gasnąć wraz z cierpieniem, jakie niosły kolejne rozbiory, powstania i niewola. Wydaje się jednak, że nieustanne powracanie do ducha owego pamiętnego 3 maja, do tych patriotycznych uczuć, do umiłowania dobra wspólnego okupionego daniną krwi i do pragnienia budowania Ojczyzny w oparciu o wspólny wysiłek wszystkich stanów, było źródłem mocy dla kolejnych pokoleń, które nie uległy dziejowym burzom i przenieśli w sercach, umysłach i obyczajach wolność Rzeczypospolitej aż do dnia jej odrodzenia.

Wierzę, że obecny powrót do obietnic ojców Konstytucji 3 Maja będzie dla wszystkich moich Rodaków okazją do odnowy ducha, jaki towarzyszył jej powstaniu. Ufam, że ta świątynia stanie się symbolem patriotyzmu, który jest umiłowaniem Ojczyzny, ofiarnym oddaniem dla dobra wspólnego, bratnią jednością wszystkich jej mieszkańców, jak też dążeniem do pomnażania jej materialnego i duchowego dziedzictwa przez umiejętne czerpanie z dorobku innych narodów. Modlę się, aby była też znakiem wiary Polaków i ufnego zawierzenia Bożej Opatrzności teraźniejszych i przyszłych losów naszej Ojczyzny.

Z tymi myślami i z tą nadzieją pragnę uczestniczyć w warszawskiej uroczystości. Proszę Cię zatem, Drogi Bracie, abyś jako specjalny papieski Wysłannik zechciał być świadkiem mojej duchowej obecności. Proszę też, abyś przekazał Uczestnikom ceremonii, Kościołowi w Warszawie i w całej Polsce oraz wszystkim moim Rodakom zapewnienie o mojej nieustannej pamięci w modlitwie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Jan Paweł II, Watykan, 24 kwietnia 2002 roku.”

FUNDACJA
FIDES ET RATIO
W DARZE BOŻEJ OPATRZNOŚCI